

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXIII. De Acacio & Aetio: & quomodo Imperator operam dedit, ut
legati utriusque Synodi, Ariminensis & Seleuciensis, unum idemque
sentirent.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ἰσχυρομένους πρὸς βασιλέως Ἰππείδα-
 ρθαί· ἢ τῶν αὐτῶν πίσυνόμολογῶν ἠδὲ λό-
 γῶν, ἢ περὶ τῶν ἐγκλημάτων ἀπολογείας, ἕτε-
 ρεῖς τὴν κτ' κρείλλον ἐξέτασιν πρὸς ἀρχιερέας
 ἠνέχοντο, ὃν αὐτοὶ καθέλιον καὶ ὁ καλεπείγων
 εἶπε ἦν καθαρεύσειν ἄλλως τε πνας, ἔ γεώρ-
 ρον τὸν ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπον, καὶ ἀκά-
 κιον τὸν καισαρείας, καὶ ἐράνιον τὸν τύρε, καὶ
 πατέροφιλον τὸ σκυθοπόλεως, καὶ εὐδόξιον
 τὸν ἀντιοχείας· ἔδῃ ἢ πλείους ἀκοινωνήτες
 ἐποίησαν, ἄχρις ἀν' ὧν τὰ ἐπαγόμενα
 ἐγκλήματα ἀπολογήσονται, καὶ τὰ πρῶ-
 τὰ τῆς ἐκείσε παρικία ἐγράψαν ἀντὶ δὲ
 εὐδόξου, ἀδριανὸν ἐχειροτόνησαν ἀντιοχείας
 ἐπίσκοπον, πρῶτον δὲ ἔκλεισε κλή-
 ρος συλλαβόντες ἢ τέτον οἱ ἀμφὶ ἀκάκιον,
 λεωνά· ἔ λαυρικίῳ παρέδωκαν· οἱ δὲ, τότε
 μὲν ὡς ἐραλιωτικῆ φρερᾷ αὐτὸν εἶχον ὑσερην
 ἢ, ὑπερρείαν αὐτῆ φυγῶν κατέδικασαν
 τῆτο πέρους ὡς ἐν βραχίῃ, ἢ ἐν σελδουκίᾳ
 σιδῶ· ἔχει ὁ ἢ φιλον ἀκερδῶς τὸ καθ'
 ἕκαστον εἰδέσθαι, ἐν τῶν ἐπὶ τέτοις πρῶτον
 τῶν ἰσχυρομένων, εἴσε, ἀ ταχυγράφοι
 παρόντες ἀνεγράψαν.

A *injunctum sibi esse ab Imperatore, ut ipsi
 de aliis judicarent. Nam neque eandem
 dum reliquis fidem confiteri volebant,
 nec de criminibus sibi illatis causam di-
 cere: nec ad examinandum Cyrilli ne-
 gotium accedere sustinebant, quem ipsi
 deposuerant. Et alioqui nemo erat qui
 illos cogeret. Tandem tum alios quos-
 dam deposuerunt, tum Georgium Epi-
 scopum Alexandriæ, Acacium Cæla-
 reæ, Uranium Tyri, Patrophilum Scy-
 thopolcos, & Eudoxium Antiochiæ.
 Complures vero à communione Ecce-
 siæ segregarunt, donec criminibus sibi
 objectis responderent, ea porro, quæ
 gesta fuerant, singulorum Ecclesiis per
 literas significarunt. Et pro Eudoxio qui-
 dem Episcopum Antiochiæ ordinarunt
 Annianum quendam, qui Ecclesiæ illi-
 us erat Presbyter, Quem mox com-
 prehendentes Acaciani, Leonæ ac
 Lauritio tradiderunt. Illi vero aliquan-
 diu quidem eum sub militari custodia
 detinuerunt: tandem vero exilio dam-
 narunt. Hic, ut summatim dicam, Se-
 leuciensis Concilii exitus fuit. Quod si
 quis singula accurate cupit cognoscere,
 is ea discere poterit ex monumentis
 actorum: quæ Notarii qui tunc aderant
 in Synodo conscripserunt.*

Κεφ. κγ'

CAPUT XXIII.

Πρὸς ἀκάκιον καὶ ἀέτιον· ἢ ὡς ὁ βασιλεὺς μετ' ἐπιπέσειτο τῶν παρὶς-
 τῶν τῶν δὲ ἰσχυρομένων, ἢ ἐν ἀκακίῳ καὶ σελδουκίᾳ τὸ
 ἴδιον φρονήσῃ.

*De Acacio & Aetio: & quomodo Imperator
 operam dedit, ut legati utriusque Synodi,
 Arminensis & Seleuciensis, unum idem-
 que sentirent.*

Ἐπεὶ ἢ τὰ δὲ ὡς ἐγγίμετο, οἱ μὲν ἀμφὶ τὸν
 ἀκάκιον, πρῶτον δὲ ἐπὶ τὰ βασιλεία ἀφί-
 κῶ· οἱ ἢ ἄλλοι, ἕκαστος οἰκάδ' ἀνεχώρουν
 ἕκαστος, ὡς πρῶτον ἐτακτο, κοινῆ γνώμῃ Ἰπ-
 περηνήτες πρὸς βασιλεία πρὸς ἀρχιερέας, κατὰ
 λαμάνου ἔδῃ ἀπεσαμύνης δέκα πρὸς
 τῶν ἐν δριμυλίῳ σινελθόντων ἔδῃ ἢ ἀμ-
 φὶ ἀκάκιον ἠδὲ κατωρθώκτας τὰ αὐτῶν
 φρερῆν ἔδῃ ἐν τοῖς βασιλείοις διωκαμύνης,
 καὶ διὰ τέτων πρῶτον ἀκακίῳ τὴν
 πρὸς ἀκακίῳ ἐνοίαν· εἶναι γὰρ ὡς ἐλέ-
 γετο ἔδῃ μὴ νόμοδοξος αὐτοῖς· ἔδῃ ἢ ταῖς
 ἐκκλησιαστικαῖς ἐκείσε διεφάρθαι ἔδῃ δὲ,
 πρῶτον λόγων ἐξήπαρῆας, καὶ τῆ ἀξία
 τῶν πρὸς ἀκάκιον· ἢ γὰρ ὁ τυχὼν ἐδόκει ἀκάκιον·

H *is ad hunc modum confectis,
 Acaciani ad comitatum Principis
 celeriter profecti sunt: reliqui ad suas
 sedes se receperunt. Decem vero
 communi suffragio, sicuti mandatum
 fuerat, electi, qui ad Imperatorem
 proficiscerentur, decem alios ab
 Arminensi Concilio missos offendunt.
 Offendunt quoque Acacianos, qui
 jam ipsos palatii Proceres in suam
 sententiam traxerant. Eorumque
 operâ benevolentiam Principis sibi
 conciliaverant. Etenim ex aulicis,
 ut ferebatur, alii quidem ejusdem
 cum ipsis erant opinionis: alii Ecce-
 liarum opibus corrupti fuerant: alii
 verborum blanditiis, & suadentis au-
 thoritate in fraudem inducti. Etenim
 Acacius haudquaquam spernendus*
 Dddd

videbatur: quippe qui suapte natura, A cum ad intelligendum, tum ad loquendum promptus, & ad ea quæ decreverat perficienda gnavus atque industrius esset. Idem præterea illustri præsidebat Ecclesiæ, & Eusebium Pamphili, cui in Episcopatu successerat, Magistrum se habuisse gloriabatur, & ob ejus librorum famam, ac successionem, doctior cæteris videri volebat. Et hic quidem cum esset ejusmodi, quæcunque cupiebat facile perfecit. Cum igitur deni ex utraq; Synodo legati essent Constantinopoli, unâ cum aliis Episcopis qui tum forte in eadem urbe versabantur; primum quidem de quæstione Aetii judicium ferre jubetur Honoratus, assidentibus Senatorii ordinis viris: quem quidem Imperator paulo antea ab Occidentis partibus reversus, primum omnium Præfectum urbis Constantinopolitanæ creaverat. Postea vero cum Constantius ipsemet unâ cum Magistratibus eandem causam examinasset, deprehensus est Aetius male sentire de fide: adeo ut tum Imperator ipse, tum reliqui, impiis ejus sermonibus offenderentur. Ajunt porro Acacianos, cum initio simulant se hujusmodi erroris penitus ignotos esse, de industria operam dedidisse, ut Imperator cum proximis de hoc negotio judicaret. Quippe Aetium verbis inexpugnabilem fore existimabant, & idoneum qui persuadendi vi auditores percelleret, & hæresin suam invitè adversariis stabiliret. Verum ubi res contra quam speraverant, illis successisset, tum vero formulam, quæ Arimino allata fuerat, proposuerunt, utque legati à Seleuciciensi Concilio missi eam susciperent, postularunt. Cumque isti constanter asserverent, substantiæ vocabulum nunquam se repudiaturos, Acaciani interposito jurejurando eis persuaserunt, se nequaquam dissimilem substantiam filium asserere; paratosque esse eam hæresin condemnare. Verum quoniam Occidentales apud Ariminum nomen substantiæ expunxissent, acceptissimam sibi esse hujusmodi formulam affirmabant. Nam, ut agebant, si hæc prævaluerit, cum nomine substantiæ vocabulum etiam consubstantialis simul involvetur silentio; quod tamen Occidentales Antistites ob reverentiam Nicenæ Synodi plurimi faciebant. Quin etiâ Imperator

Φύσει τὸ θεῶν ὄν νοεῖν, καὶ λέγειν, καὶ τὰ
βεβηλωμένα εἰς ἔργον ἀγεῖν καὶ ἰσχυ-
μα πρὸς αὐτὸς ἐκκλησίας, καὶ εὐσεβῶν το-
παμφίλῃ, μετ' ὃν αὐτὸς τὴν ἑπισκοπὴν
ἤνευ, διδάσκαλον ἀνυχοῦν, καὶ τῆς δι-
σει ἑ διαδοχῆ τῶν αὐτῆ βίβλων, πλείων τῶν
ἄλλων ἀξίων εἰδέναι καὶ ὁ μὴν τοιοῦτος ἐπι-
ραδίως ἀγε εἰβλέβει διεσκόβασεν οὕτως
δὲ ἐν κωνσταντινῶν πόλει τῶν ἑκατέρωθεν
συνόδων εἰκοσι, καὶ ἄλλων οἵτινες ἐπὶ τῶν
ἐπιδημῶντες, τὸ μὲν πρῶτον ἐπιτετακτοῦ
δικάσαι τῆς καὶ ἀέτιον ζήσης, παρρησι-
τῶν δὲ τῆς μεγάλης βεβηλῆς ἑξάρχων
ὄνωρατῶν, ὃν βασιλεὺς ἐπὶ πολλῶν
τῆς πρὸς δύσιν δεχόμενης ἐπανιδῶν,
πρῶτον ὑπαρχον κωνσταντινῶν ἀπο-
φηνεν ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς κωνσταντινῶν
τοῖς ἀρχισι διαγιόντων, φησὶται αὐτῶν
κακόνες ἂν φεῖ τῶν πίσιν, ὡς καὶ τὸ
βασιλεία καὶ ὅδ' ἄλλως, ὡς ἑπὶ βίβλων
φήμοις αὐτῆ λόγους χαλεπῶν λέγοντες
δὲ τοῖς φεῖ ἀκάκιον, ἀγνοῖαν σπου-
δῶν τῶν δεχῶν τῆς τοιαύτης ἀρέσης,
ἐπιτηδες ἀπεδάσαι τὸν βασιλεὺς καὶ ὅδ'
ἀμφ' αὐτὸν δικάσαι, ἀκαταμάχῶν ἐπι-
δαί τοῖς λόγους τὸν ἀέτιον οἰνθῆσαι, καὶ
ἰκανὸν πειθῆς ἀνάγκη ὅδ' ἀκούσας εἰδῶν
καὶ ἀκούη κελεύει τὴν ἀρέσιν ἐπὶ τῆ
τέτο παρ' ἐλπίδας αὐτοῖς ἀπέειν, φησὶ
κομίσει τὴν ἑξ ἀριμῆνου κωνσταντι-
σαν γραφῶν, καὶ ὅδ' ἀπιστῶν μὲν
φῶν τῆς ἐν σελδοκεία συνόδου ἀξί-
σαι ταύτην καταδέξασθαι ἰσχυροῦν
νες δὲ μηδαμῶς τὸ τῆς ἐσίας οἰνομα-
σῶν ἀγαμπαίνεν, ὅροις πείσαι, ὡς ὅτι αὐ-
μοιον κατ' ἐσίαν τὸν ὄν δὲ ἀξίον
ἐτοίμως τὲ ἔχουσι ταύτην δουκῶν
τειν τὴν ἀρέσιν — ἀλλ' ἐπεὶ φῶν ὅδ'
οἱ δυτικοὶ τὸ τῆς ἐσίας ὄνομα παρρη-
πον ἐν ἀριμῆνω, φησὶ παρρησίας
τοῖς εἶναι ἰσχυροῦν τῶν τοιαύτων γῶν
φῶν εἰ γὰρ φησὶ κελεύει, πάντως περὶ
τῆς ἐσίας ὄνομα, συσσωπηθῆσεται
τὸ τῆ ὁμοσιῶν, ὃ δὴ μάλα οἱ αὐ-
τὴν δύσιν ἱερεῖς αἰδοῖ τῆς ἐν νικαίᾳ συν-
δῶ φεῖ πολλῶ ἐποιεῖντο φῶν τῆ

καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐπέειπε ταύτῃ ἐπι-
 νέν, τὴν γραφὴν λογιζόμενος τὸ τῷ ἐν δρι-
 μίῳ σωελθόντων πληθύνει· καὶ ὡς οὐκ ἂν
 ἀμάρτυροι ὅμοιοι ὁμολογεῖν ἑὸς ὁμοῦσιον ἢ μη-
 δὲν αὐτῶ διαφέρειν καὶ ἔννοιαν, εἰ ὀνόμασιν
 ἀγνώστοις τῇ ἱερᾷ γραφῇ μὴ χρωτό, ἐν ἰσο-
 δυνάμει τε ἢ ἀναμφιβέβωτο ὀνόματι τὸ
 ὅμοιον, τὴν αὐτῷ σημασίαν ὁμολογοῦν
 ἕως ἐν ἔχων γνώμης, ὁμοιοῦν ἐκέλευσε τὸς
 ἐπισκόπους πρὸς τὴν ἐκθεθεῖσαν ὑπὸ τῷ ἐν
 δριμύῳ σωελθόντων ἑτοιμαζόμενος τε τῇ
 ἕρρηξίᾳ πρὸς ὑπαλιχὴν πομπήν, καθὰ ῥω-
 μαίοις ἐβόη ἐν τῇ νεμελίᾳ ἔπαρ' αὐτοῖς
 ἰανναρεῖ μίλλος, πᾶσαν τὴν ἡμέραν ἢ πολὺ
 ἢ ἐπιλαβέσθαι νυκτὸς ἀναλώσασα μετὰ τῷ
 ἐπισκόπων, διαγνώσκων εἰσότε δὴ τῇ δια-
 κριμαδίᾳ ἔξ δριμύνης γραφῆς ἢ οἱ ἐκ σε-
 λυκίας ἀφ' ἱμῶν ὑπέγραψαν.

A ipse ad eam formulam approbandam in-
 ductus est; cum apud se reputaret multi-
 tudinem eorum qui Arimini conuenerant: Et quod nequaquam aberraverit is
 qui similem confiteatur aut consubstan-
 tialem: nec ullum apud se discrimen sit
 quoad sensum, si quis nominibus qui-
 dem ignotis sacrae Scripturae minime
 utatur: aequivalente autem vocabulo &
 extra controversiam posito, simili vide-
 licet, eandem sententiam confiteatur.
 Cum igitur Imperator animo suo ita sen-
 tiret, praecipit Episcopis ut in fidem ab
 Ariminenſi Concilio expositam consen-
 tirent. Cumque postridie ad solennem
 Consulatus pompam se pararet, sicuti
 moris est apud Romanos Calendis Ja-
 nuarii, totum diem, & insequentis no-
 ctis maximam partem consumpsit cum
 Episcopis, disceptans donec legati qui a
 Seleucienſi Concilio advenerant, for-
 mulae fidei ab Ariminenſi oppido allatae
 subscripsissent.

Κεφ. κδ'.

CAPUT XXIV.

Ὅτι οἱ ἀκακίον πλὴν ἐν ὀκταμύῳ ἱερασιασάν συνόδον ἢ κα-
 τάλοιον πᾶν καθαιρέτων ἀρχιερέων, ἢ ἐπὶ ποιεῖ
 ἐγκλήμασι.

Quomodo Acaciani Ariminenſem Syno-
 dum comprobaverint. Item nomina Epi-
 scoporum qui depositi sunt, & crimi-
 na propter quae sunt depositi.

Οἱ δ' ἀμφὶ ἀκακίον ἐπιμεινάντες πινά-
 χον ἐν κωνσταντινῶν πόλει, μέγα κα-
 λυπῶν οὐκ ἐν βιθυνίας ἐπισκόπους ἐν οἷς
 ἦν μακρίος ὁ χαλκηδόνιος, & ἐλφίλας ὁ
 τῷ γόθων πηνήκοντα ἢ ὄντες, εἰς ταυτὸν
 συνελθόν, ἐβεβαίωσαν τὴν ἐν δριμύῳ
 ἀναρωσθεῖσαν γραφὴν, πρὸς ἐνέτες, ἔξ ἰσο-
 δυνάμει ἢ ὑπόστασιν ἐπιθεῖς ὀνομάζειν μηδ'
 ἕως ταύτῃ τῇ τῷ γραφῇ ὑποκει-
 μένῃ πᾶσαν ἄλλην, ἢ χρομῶν ἢ μέλλε-
 σαι ἐπὶ ταῦτα ἐπραξάν, καθαιρέσιν ἀ-
 λων τῆς διακονίας, ὡς ἐρετικῶς ἢ πρὸς ἐν-
 δέξιν ὁφίας ἐκκλησιαστικῆς πρὸς αἰρέσεως
 ἀπατάσεως, συζητούμεντά τε καὶ τὰς δια-
 λέξεις δυσφήμως ποιούμενον, ταραχῆς τε
 καὶ εἰσαίων τὰς ἐκκλησίας αἰτίον λέγε-
 ται δὲ πρὸς τῶν, ὡς οὐκ ἀπὸ γνώμης
 τῆτον καθέλιον, ἀλλ' ἀφοσιούμενοι καὶ τὰς
 πρὸ αὐτῶν δόξαις πρὸς βασιλέα διε-
 κόνοντο γὰρ τὰ αὐτῶ φρονεῖν ὑποχρη-

Porro Acaciani cum aliquamdiu
 substitissent Constantinopoli, Epi-
 scopos ex Bithynia evocarunt: inter quos
 erat Maris Chalcedonenſis, & Ulfila Got-
 thorū Episcopus. Cumque essent numero
 quinquaginta, in unum collecti, formu-
 lam fidei quae Arimini recitata fuerat,
 suffragiis suis comprobaverunt, hoc tan-
 tum adjecto, ne quis in posterum sub-
 stantiam in Deo aut hypostasim diceret;
 utque praeter hanc formulam reliquae
 omnes, tam quae antea scriptae, quam
 quae postea scribendae essent, condem-
 narentur. His rebus confectis, Actium
 diaconatu exuunt, utpote qui li-
 bros contentiosos & ad ostentationem
 scientiae, a more institutoque Ecclesia-
 rum alienae, compositos scriberet, & in
 disputando impiis vocibus uteretur, tu-
 multus denique ac seditionis in Eccle-
 siis auctor fuisset. Sunt qui dicant, eos
 non sponte, neque ex animo Actium
 deposuisse: sed ut apud Imperatorem
 purgarent se ea suspicione, quae de ipsis
 concepta erat. Accusabantur enim quod
 cum Actio idem sentirent. Post haec

Dddd ij